Ч. 142 Четвер 27 червня (10 липня) 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

(12-те засїданє 1-ої сесиї.)

Вчерашнє засїданє сойму розпочало ся о годині 10½ перед полуднем.

На порядку дневнім: 1) Чотири справозданя Видїлу краєвого, а то: два в справі мит, одно в справі позички (для повіта Перемишляни) і одно в справі продовженя закона з 11. цьвітня 1893 Взд. ч. 21, о полекшах податкових для промислу; 2) шість справоздань комісийних, а то: три комісиї санітарної, в справі повітових шпиталів, одно комісиї буджетової, в справі електричного осьвітленя соймового будинку, і два комісиї банкової, в справі добудови крила для краєвого банку та підвисшеня поруки для вкладок щадности, зложених в краєвім банку; 3) вибір 6 членів надзираючої ради краєвого банку; і 4) предложенє комісиї буджетової о прелімінари буджету краєвого фонду на рік 1902.

Перед приступленєм до повисшого порядку дневного відчитано внесені перед засїданєм або в тягу попередного засїданя петиций, а між тими:

1) Петицию громади Мшківці пов. Калуш о реґуляцию ріки Сївка внесену на руки пос. дра Могильницкого;

2) Інтерпеляцию в справі зарядженъ тернопільского старости дотично стрейків;

3) Інтерпеляцию пос. дра Могильницкого і тов. в справі громадских виборів в Медині, повіта Калуш;

4) Інтерпеляцию пос. Гурика і тов. в справі реґуляциї Днїстра в громаді Побереже пов. Станиславів;

5) Інтерпеляцию пос. Гурика і тов. в справі лихої господарки громадского начальника в громаді Грушка пов. Товмач;

6) Наглячe внесенє пос. дра Могильницкого і тов. в справі відведеня ріки Лімниця в громаді Добровляни пов. Калуш. Між внесенями послів польских, відчитаними на засїданю, заслугує на увагу внесенє пос. Шавра і тов. піддержане також рускими послами — в справі знесеня нотарияту.

По прочитаню внесень, петиций і інтерпеляций, забрав голос правительственний комісар ґр. Лось, щоби відповісти на деякі посольскі інтерпеляциї, внесені давнїйше. Між тими інтерпеляциями були також дві інтерпеляциї руских послів, іменно пос. дра Олесницкого і тов. в справі надужить при виборах громадских і пос. дра Короля і тов. в справі поведеня властий при стрейках. В першій справі ґр. Лось відповів, що правительство, то є намістництво і староства старають ся всїми силами скоро полагоджувати протести і рекурси, але то на час не є все можливе з причини, що тепер нема майже одних виборів громадских, які не були би запротестовані. По тій замітцї наступив в відповіди уступ, в котрім комісар відповів на поодинокі факти порушені в інтерпеляциї. — Що до другої справи, стрейків, то комісар відповідає, що стрейки в повітах львівскім і перемишляньскім вже скінчили ся а в инших повітах вже вигасають, що загалом о скільто сконстатовано стрейкувало 16 громад, що старости і взагалі орґани адміністрацийні старали ся і старають ся всюди ділати успокоюючо, і що коли, де стрейки устали, то виключно тільки завдяки успокоюючому діланю правительственних орґанів. Також замічає комісар, що нужда не була одинокою причиною стрейків, бо прим. в Тернопільщині дають 10 і 11 снїп, що при урожаю є зовсїм добра плата.

По вислуханю відповіди комісаря на інтерпеляциї, приступлено до дневного порядку.

Справозданє Видїлу краєвого, взглядно закон з призволом повітови Перемишляни на затягнене позички в квоті 20.000 корон, принято відразу в другім і третім читаню.

Справозданє взглядно закон, продовжуючий закон з 11 цьвітня 1893 Взкр. 21, о полекшах податкових, взглядно о звільненю від додатків галузий промислу новоповставших або мало розвитих, на дальших 10 лїт, і розширюючий ті полекші на деякі нові (рільничі) галузи промислу, принято відразу в другім і третім читаню.

Два справозданя видїлу в справі призволеня побору мит на двох дорогах в зах. Галичинї принято.

Справозданя комісиї санітарної залагоджено в той спосіб, що признано право публичности шпиталеви в Горлицях, що відмовлено субвенциї на будову шпиталю в Старім Самборі а признано субвенцию до половини коштів шпиталеви в Залїщиках.

---

7)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого.)

(Дальше.)

Сидячи в школї, Фома чув ся свобіднїйший, і став порівнювати своїх товаришів з другими хлопцями. Він зараз пізнав, що они оба суть найлучшими учениками в школї і перші впадали в око так різко, як ті дві цифри 5 і 7, що не були стерті з чорної таблицї в клясї. І Фомі стало приятно від того, що его товариші були лучшими від всїх прочих хлопців.

Зі школи они всї три пішли разом, але Єжов зараз завернув в якусь вузку вуличку, а Смолин ішов з Фомою ал до его дому, і пращаючись з ним, сказав:

— Ось видиш, і дорогу ту саму маємо.

В дома Фому приняли торжественно: отець подарував хлопцеви тяжку срібну ложку з дуже гарним моноґрамом, а тїтка — хусточку на шию, котру сама вишивала. На него ждали з обідом, приготовили его улюблені страви, і сейчас, як лише роздягнув ся, посадили его за стіл та стали розпитувати:

— Ну що, подобало ся тобі в школї? — промовив Гнат, з любовю глядячи на румяне і оживлене лице сина.

— Подобало ся.... дуже! — відповів Фома.

— Ах мій ти любий! — з любовю зітхнула тїтка. — Ти уважай, щоби товаришам не подавав ся.... Коли они чимнебудь обидять тебе, ти сейчас до учителя іди і пожалуй ся на них.

— Не слухай еї! — усьміхнув ся Гнат. — Того не ділай нїколи! Зі всяким обидчиком старай ся сам справити ся, своєю рукою карай, а не чужою.. А суть там хороші хлопцї?

— Єсть два.... — усьміхнув ся Фома, нагадавши собі Єжова. — Один єсть такий сьмілий, біда!

— Треба уважати!

— А чим він?

— Син сторожа....

— Гм.... він сьмілий, кажеш?

— І ще який!

— Ну.... Бог з ним! А другий?

— А другий єсть цїлком рудий — Смолин

— А! Митрія Іваніча син видко.... Того держись, той тобі добра компанія.... Митрій умний чоловік.... Коли син в него вдав ся, то було би се добре. Але той другий.... Знаєш що, Фома: ти запроси їх на недїлю в гості до себе. Я куплю гостинців, а ти будеш їх угощати.... Побачимо тогди, які они суть....

— На недїлю Смолин мене до себе запросив, — промовив Фома, і питаючо глянув на вітця.

— То піди! То нїчого не шкодить, піди. Придивляй ся, які суть люди на земли.... Самому, без дружби не поживеш.... Ось я з твоїм хрестним вітцем вже понад двайцять лїт жию в приязни.... і много від него научив ся. Так і ти старай ся дружити ся з тими, котрі суть лучші і розумнїйші від тебе.... Коло доброго чоловіка потреш ся ... як мідяна копійка коло срібла, і сам тоді за двугривенника станеш..

І засьміявшись зі свого порівнаня, Гнат поважно додав:

— Я жартую. Старай ся не неприродним а правдивим бути, а розум май хоч маленький, а свій.... А що, чи много задали тобі на лекцю?

— Много! — зітхнув хлопець, а зітхненю его, неначе відгомін, відповіла тяжким зітхненєм тїтка.

— Учи ся лиш. Гіршим від других в науцї не будь. Хочу тобі ось що сказати: в школї, хоч би в нїй і двайцять пять кляс було, нїчого кромі писати, читати і рахувати не научать. Можна також ще й ріжних глупостий научити ся, але нехай тебе Бог стереже від того! Забив би тебе, колиб ти що... А як тютюн курити будеш, губи відріжу....

— На Бога памятай, Фомушка, — сказала тїтка. — Уважай, щобись нїколи на Господа Бога нашого не забував....

— Так єсть! Бога і вітця свого шануй. Але я проте хочу сказати, що книги научн то ще не важна річ.... Они тобі потрібні, як столяреви сокира та гибель.... они суть якби інструмент, а того, як его употребити, інструмент той не научить. Чи зрозумів? Скажім так Столяреви дана єсть до рук сокира, і він має нею обтесати дерево.... Рук і сокири тут мало, потреба ударити по дереві, а не себе по нозї.... А тобі дано в руки грамотність, і ти повинен собі нею устроїти житє.... І тут виходить, що самих книг для такого дїла ще за мало: треба ще уміти покористувати ся з них.... А то уміти єсть ще тяжше, ніж знати всї книжки, в книгах о тім нїчого не написано, того треба

В залагодженю справоздань ухвалено ще: дати електричне осьвітлене будинкови соймовому, добудовати одно крило для поміщеня бюр для краевого банку і підвисшити ґарантию для щадничих вкладок краевого банку з 12,000.000 до 16,000.000 корон.

До ради надзираючої краевого банку вибрано: Абрагамовича Д., Богдана Гіп., Шаера К., Лясковского К., Шульца І. і Мойсу Стефана.

О год. $12^1/_2$ приступлено до справозданя буджетової комісиї о преліміварп буджету фонду краевого на рік 1902.

Перший зголосив ся до слова пос. Король і промавляв „против“, підносячи жалоби Русинів. Бесїда п. Короля тревала півчетверта години. Засїдане скінчило ся перед 4-ою годиною по полудни. Слїдуюче відбуло ся вечером.

Новинки.

Львів дня 9 го липня 1902.

— **Іменованя.** Капеляном II кляси в нечиннім станї краевої оборони іменований о. Дioниз. Майковский, руско-кат. душпастир з львівскої архидиецезиї і перенесений з 35 до 19 п. краевої оборони у Львові.

— **Новий промисловий інспекторат** третий в Галичинї, буде заведений в Станиславові імовірно з днем 1 серпня сего року.

— **Шкільний рік** кінчить ся у всїх середних школах всхідної Галичини в суботу дня 12 липня.

— **Драматичне Тов. ім. Ів. Котляревского** у Львові звертає увагу Хв. читалень і аматорских кружків на се, що вступаючи в члени сего Товариства, одержують за річну вкладку 3 К всї видання Тов. безплатно і мають нагоду придбати собі нові, відповідні драматичні твори, а також право їх виставляти на сценї. Комедия народна Григория Цеглиньского п. з. „Ворожбит“ розсилає ся вже тим членам, що заплатили вкладку за рік 1902. Дістати можна у касиера Тов. п. Юстина Ганкевича (дім „Просьвіти“). Цїна 1 К.

— **Воздушна труба в Тамбовскій ґубернії.** Подібну, але ще страшнїйшу і більшу в нещасливі наслїдки воздушну трубу як Бережани, перебули села Рослях, Нечаївка і Журавка в тамбовскій ґубернії в Росиї. Вихор позривав дахи з многих домів, грубі дерева повиривав з корінем, а людий, що працювали в поли вхопило страшенною силою високо в гору і кинуло аж десь далеко на землю. Так убило 2 людий, а 30 тяжко покалїчило.

— **Лїквідация.** Львівскі ґазети подають звістку о новім банкротстві краевого підприємства, іменно фабрика машин „Перкун“ (давнїйше Піча) ухвалила лїквідацию.

— **Огнї.** На фільварку в Клебанївцї, власности п. Тадея Федоровича вибух оногди огонь, котрий до двох годин знищив дровітню з цїлим запасом дерева, свинярню, возівню і шпихлїр з двома ваґонами збіжа. Крім того згоріло 20 возів і всїлякі знаряди господарскі, 50 штук свиний і 1 корова. Лиш енерґічна акция ратункова не допустила до того, щоби згоріли ще й другі будинки. Загальна шкода виносить звиш 10.000 К. Причину сего огню годї було вислїдити, але здаєсь, що хтось его підложив. — У Воли Добростаньскій зараз побіч львівских водопроводів згоріли в суботу дві хати стайня і шопа на фільварку у посесора Ґляйха. Згоріло богато дробу, теля і цїле майно одного з паробків. Причиною огню була мабуть неосторожність, бо того дня печено хлїб.

— **Віча терміналторів у Відни.** Скоро мода і шпорт возьмуть верх і стануть людем морочити голови, то тогди часто і поважнїйші справи прибирають характер моди і шпорту. Щож дивного, що за приміром старших зачинають вже й недолїтки скликувати ся на всїлякі віча і устроювати собі парляменти та ухвалювати закони. Так зробили оногди і віденьскі термінатори, котрі в 5 міских округах скликали ся на віча, а при тїй нагодї устроїли навіть великі демонстрацийні походи улицями міста. Замітне то, що молодїж ремісничa домагала ся скасованя недїльної науки, бо она через то тратить один однїсенький вільний день в тиждни. В 17-ім окрузї прийшло було до дуже бурливих сцен, коли виступив якийсь старший чоловік Вандер Фех, член християньского союза молодежи і сказав, що го зовсїм а зовсїм не яло ся, щоби 15-лїтні скликували ся на віча і радили над законами, котрі навіть дозрілим мужам роблять великі трудности. Ті слова страшенно розгнївали хлопцїв і они підняли такий крик, що комісар правительственний остаточно не видїв иншої ради як лиш розвязати віче.

— **Грім в спальни.** В ночи з дня 2 на 3 с. м. перебула родина господаря Льва Дольди в Авдорфі в долїшній Австриї страшні хвилї. Підчас коли цїла родина твердим сном спала в одній компатї вдарив грім як раз в ту комнату, але на щасте лиш в помістъ і навіть не запалив его. Коли опісля сусїди збігли ся ратувати Дольдів застали цїлу родину на землї; пятеро душ викинуло з постелї, а они лежали приголомшені на земли; колиску з дитиною перевернуло також на землю. На щасте не стало ся нїякого більшого нещастя: лиш сам Дольда до нинї ще не може ходити і говорити.

— **Вступні іспити** до 1 кляси ц. к. академічної (рускої) ґімназиї у Львові будуть відбувати ся в передферияльнім речинци в понедїлок дня 14 липня — початок о год. 8 рано. Вписувати зглядно зголошувати учеників до того іспиту належить в суботу і в недїлю дня 12 і 13 липня.

— **Вступні іспити** до 1 кляси ц. к. ґімназиї в Коломиї відбудуть ся перед фериями дня 15 липня.

— **Вступні іспити до I-ої кляси гімн. в Бережанах.** Правильно відбувають ся іспити до 1-ої кляси дня 16 і 17 а вписи дня 15 липня, але сего року, принайменше в Бережанах, зачинають ся вписи дня 12 липня, о годинї 3. по полудни, а кінчать ся дня 13 липня, о 12 годинї в полудне. Іспитоване буде ся відбувати дня 14 і 15 липня. Хто зголосить ся пізнїйше, не може здавати іспиту перед вакациями, лишень доперва по вакациях, в днях 1 і 2 вересня.

— **Вступні іспити до I-ої і приготовляючої кляси рускої ґімназиї в Перемишли** відбудуть ся дня 14 липня с. р. (в понедїлок) перед

учити ся самому з житя, Фомо. Книжка, то річ мертва, еї як хочеш бери, рви, ломай... она не закричить.... А жите, коли ти в нїм фальшиво кроком поступив, або фальшиве місце заняв, оно тисячем голосів відізве ся на тобі, та ще ударить і з ніг звалить.

Фома, оперши́сь о стіл, уважно слухав вітця і при сильнім звуцї его голосу з'ображав собі то столяря, обтесуючого дерево, то себе самого: як осторожно, з витягненими вперед руками по колибаючій ся земли, підкрадає ся він до чогось великого і живого, і то щось страшне хоче зловити....

— Чоловік повинен берегти себе для своеї працї, а дорогу до своеї працї повинен добре знати.... Чоловік також, сину, як лотсман на кораблп.... В молодости, так як при великій водї, мусить іти прямо! Дорога всюди єму отверта.... Але треба також знати пору, коли за керму взяти ся. А як вода опаде, то бачимо тут мілину, там греблю, деинде знов камінь і на все те треба уважати і уміти в час обійти, щоби до пристани цїлому доплисти.

— Я доплшву! — сказав хлопець, певно і гордо споглядаючи на вітця.

— Дійстно? Відважно говориш! — засьміяв ся Гнат. І тітка також дружно засьміялась.

Від часу подорожи з вітцем по Волзї, Фома став більше сьміливим і говірливим в дома, з вітцем тїткою і Маякином. Але на улици, або денебудь в новім для него місци при чужих людях він все хмурив ся і оглядав ся довкола себе недовірчиво і з певним підозрінєм, неначеб всюди відчував щось ворожого для себе, що перед ним скрилось і на него настає.

Ночами иноді він нагло збудив ся і довго прислухував ся тишинї довкола та неподвижно широко отвертими очима дивив ся у пітьму. І тодї перед ним перетворювались образи і картини оповіданя вітця. Несьвідомо вязав їх з казками тїтки і сотворював собі хаос подій, в котрім яркі краски уяви дивно сплїтались з острими тонами дійстности. Виходило з того щось великого і незрозумілого; хлопець замикав очи, гнав від себе все те та хотів би був застановити гру уяви, що страшила его. Але він безуспішно старав ся заснути, а комната все більше і більше наповнялась темними появами.

Тогди він тихо будив тїтку.

— Тїтусю... А тїтусю?...

— Що? Бог з тобою....

— Я прийду до тебе, — шептав Фома.

— По що? Спи, мое серце, спи!...

— Я бою ся.... — признавав ся хлопець.

— Змов лише молитву: „да воскреснет Бо“, а перестанеш бояти ся.

Фома лежить з замкненими очима і молить ся. Тишина ночи малюєсь перед ним в видї безкрайого простору темної води, котра цїлком неподвижна; розлилась она всюди і застигла; не видко нї филї, нї тїни руху на поверхни тай нема в нїй також нїчого, хотяй она бездонно глубока, якось дуже лячно, самому одному дивити ся з гори, з пітьми, на ту мертву воду. В тїм роздав ся звук калатавки нічного сторожа, а хлопець видить, що поверхність води дрогнула, по нїй скачуть круглі ясні кульочки, покриваючи еї кружельцями.... Звук дзвона на дзвінници спонукує всю воду спінити ся одним сильним рухом і она довго колише ся плавно від того удару, колише ся, а велике ясне пятно осьвічує еї, розширює ся від еї середини ген в темну даль і блїдне, а вкінци гасне. А відтак знов лячна і мертва тишина залягає в тїй темній пустини....

— Тїточко.... — благає Фома шепотом.

— Що?

— Іду до тебе...

— Ходи, ходи, моя голубко....

Перенїсши ся до ліжка тїтки, притис ся до неї і просить:

— Розкажи що....

— В ночи? — відмавляєсь заспана тїтка

— Прошу тебе....

Она не дає ся довго просити. Позїваючи, охриплим від спаня голосом, старушка замкнувши очи, починає звільна говорити:

— В однім краю, в якімсь незнанім царстві жили муж і жінка та були дуже а дуже бідні. Були такі нещасливі, що не мали навіть що їсти. Ходили по сьвітї жебрати, а люди деподе давали їм від часу до часу лиш черству шкірку з хлїба, — чим они жили через день. І уродилось їм дитя.... треба було охрестити, а що они були бідні, то й не мали чим кумів і гостий угостити, тай нїхто не прийшов до них дитину охрестити. Робили що могли, старали ся, але нїхто не прийшов!... І стались тогди молити ся до Господа: — Господи, Господи!...

Фома знає ту страшну казку о хрестній дитинї Бога, не раз він чув еї, і вже від разу видить ту дитину перед собою: она їде на білім кони до свого хрестного вітця і хрестної матери, їде через густу пітьму в пустини і видить в нїй всї нестерпимі муки, на які грішники засуджені.... І він чує їх тихі стони і просьби:

— О-оо! чоловіче! запитай Господа, чи довго нам ще мучити ся?

Тодї здаєсь хлопцеви, що то він сам їде в ночи на білім кони і до него звернені ті стони і просьби. Серце его корчить ся від якогось бажаня, непонятного для него, холодний ляк стискає его грудь і сльози виступають на очах, котрі він сильно замкнув і боїть ся отворити їх.

Він неспокійно обертає ся на постели.

— Спи, дитино моя, Бог з тобою! — говорить тїтка, перериваючи свое оповідане о муках людий за їх гріхи....

Але рано по такій ночи Фома вставав веселий і сьвіжий, швидко мив ся, чимскорше пив чай і біг до школи, заосмотрений смачними і солодкими пиріжками, на котрі ждав там вже всегда голодний, маленький Єжов, що щедроту свого богатого товариша захланно використував.

— Чи приніс що їсти? — стрічав він Фому, вітрячи своїм острим носом. — Давай, я вийшов з дому без нїчого... заснув, чорт бери... до другої години в ночи все учив ся... Ти задачі зробив?

— Не зробив.

— Ох ти сплюху! Я їх тобі зараз повторю!

ферияхи; а по фериях дня 1 і 2 вересня с. р. зголосити ся треба оден день перед речинцем в дирекциї ґімназиї.

— **За витроєнє риби в ріці.** Ще торік пішла була чутка, що в ріці Аннзї (Енс), котра ділить горішну і долішну Австрию, стала нараз риба дуже гинути. Що було причиною того, не можна було відгадати, аж довгі розсліди показали остаточно, що інжинер копальні якогось альпейского товариства, Макс Павлович, казав якийсь троячий порошок з копальні висипати до потока, з котрого вода заплнвала до ріки і там троїла рибу. Суд в Леобен засудив Павловича, на основі §. 15 і 16 закона з 18 січня 1812 р. на грошеву кару 200 К. або 20 днів арешту.

— **На рускі цїли культурні.** Соймова комісия буджетова предкладає вставити до буджету на рік 1902 на рускі цїли культурні значно висшу суму як давнїйшими роками, бо 69.920 корон а то: для товариства дяків 600 К; для Служебниць в Кристинополи 2000 К; для ОО. Василиян в Крехові 2000 К; на рускій театр 16.500 К; на видавництво руских книжок шкільних 12.000 К; для педаґоґічної часописи „Учитель" 1000 К; для тов. „Просьвіта" 6000 К; для „Посланника" 800 К; для тов. ім. Шевченка 10.000 К; для „Дзвінка" 200 К; для СС. Служебниць в Жужели 200 К; для жіночого інститута в Перемишли 200 К а надзвичайну запомогу 2000 К; рускому товариству педаґоґічному 7200 К; на видавництва ОО. Василиян 400 К; церковному комітетови в Галичи 2000 К; на школу Василиянок в Яворові 1600 К, у Львові 1000 К; вдовици по професорі університету др. Шараневичу 720 К. В то не вчислені запомоги для бурс і захоронок і т. п.

Телеґрами.

Відень 9 липня. В парляментарних кругах впевнюють, що правительство наміряє скликати раду державну між 22 а 28 вересня. В початках вересня будуть ще радити сойми: долїшно-австрийский і ческий.

Льондон 9 липня. Стан здоровля короля анґлїйского постійно поліпшує ся.

Рим 9 липня. Король поїде на Верону, Інсбрук, Монахів і Познань до Петербурга і прибуде там 14 с. м. Міністер Прінетті відїхав вчера до Верони, а завтра від'їде до Росиї.

Петербург 9 липня. Оголошено урядово, що в Манджуриї проявила ся холера.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-європ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходять		**День**
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочкого, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
3·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольського, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольського лиш від 1/5 до 15/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берка, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходять		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан. Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·55	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольського, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·28	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Впившись в пиріг малими і острими зубами, він мурликав як кіт, притупував в такт лївою ногою і рівночасно говорив задачу, кидаючи Фомі короткими реченями...

— Чи бачив? в однії годині витекло вісім ведер... скілько витекло в шістьох годинах?... Ох, він добре там їсте!... Шість треба помножити через вісім... А ти любиш пироги з цибулею? Я дуже! Отже з першої бочки в шістьох годинах витекло сорок і вісім... а всего наляло у кадь девятьдесять... а дальше розумієш?

Єжов подобав ся Фомі більше, як Смолин, але зі Смолином Фома жив дружнїйше. Він подивляв спосібности і живість маленького чоловіка, видів, що Єжов розумнїйший і лучший від него, завидував єму і задля того був заздрістний на него а заразом відносив ся до него з людяним чувством ситого до голодного.

Мабуть то милосердиє було тим, що не дозваляло єму віддати висшість живому хлопцеви перед скучним, рудим Смолином. Єжов, що звик був висьмівати своїх ситих товаришів, часто говорив їм:

— Ах ви торби з пиріжками!...

Фома сердив ся на него за ті насьмішки і раз до живого ображений, з погордою і злістно сказав:

— А ти... дідовід... жебрак!

Жовте лице Єжова покрилось пятнами і він поволи відповів:

— Добре, через мене!... Не буду тобі більше підповідати... і зістанеш бовваном.

І три дни не говорили з собою на велике огірченє учителя, котрий змушений був в тих днях давати двійки синови загально поважаного Гната Матвієвича.

Єжов знав все; він оповідав в школї, що у прокуратора покоївка привела на сьвіт дитину, а прокуратора жінка облила за то мужа чорною кавою; він умів сказати, коли і де лучше ловити окунів; він умів робити самоловки і клітки на птиці; оповідав з подробицями, длячого і як повісив ся салдат в касарни на поді; від котрого ученика родичів учитель дістав сего дня подарунок і який іменно.

Круг відомостий і інтересів Смолина ограничав ся на стан купецкий, а головно любив рудий хлопець означувати, хто багатший від другого, оцїнювати їх доми і кораблї. Всьо то він знав дуже докладно і говорив о тім з занятєм.

До Єжова відносив ся він з тим самим людяним милосердиєм як Фома, але більше по дружному і рівномірнїйше. За кождим разом, коли Гордєєв поріжнив ся з Єжовим, він старав ся помирити їх, а раз якось, ідучи зі школи домів, сказав до Фоми:

— Чому ти все свариш ся з Єжовим?

— А чому він все такий зухвалий? — гнївно відповів Фома.

— Він зухвалий, бо ти зле учит ся, а він всегда тобі помагає... Він мудрий... А що бідний, чи він тому виноватий? Він може всього научити ся, чого захоче і буде також богатий.

— Він як той комар — згірдно сказав Фома — бренить і нараз укусить...

Однак в житю тих хлопців було щось, що їх всіх сполучало і були хвилї, в котрих они забували на ріжницю характерів і положеня. В недїлю всї три збирались у Смолина і вилїзши на крівлю бічного будинку, на котрім був урядженпй голубник, — випускали голубів.

Красні, товсті птиці, потрясши сніжнобілими крилами, одна за другою вилїтали з голубника та рядом сідали на вершку даху і осьвічені сонцем, воркотячи красувались перед хлопцями.

— Сполоши їх! — просив Єжов, дрожачи з нетерпеливости.

Смолин вимахував у воздусї довгою жердкою з ликом на кінци і свистав.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).